

Ὁ Μίκης καὶ ὁ ὄντως Μεγάλος

Ζήτησε νά κηδευτῆ ὡς **κομμουνιστής!** Τίς τελευταῖες του ἐπιθυμίες τίς ἐμπιστεύτηκε στόν Γεν. Γραμματέα τοῦ Κ.Κ.Ε.. Ζήτησε νά μὴ τεθῆ ὁ Σταυρός στό φέρετρό του καί στόν τάφο του. Μόνο πού κομμουνιστής σημαίνει ζῶ μέ κοινοκτημοσύνη. **Ὅλα κοινά!** Βέβαια δέν λέει ὁ κομμουνιστής αὐτό πού λέει ὁ ἀληθινός χριστιανός: *«Τά δικά μου, δικά σου»!* Ὁ κομμουνιστής λέει: *«Τά δικά σου δικά μου»!* Ἦταν, λοιπόν, ὁ Μίκης Θεοδωράκης κομμουνιστής;

• Τί προσέφερε γιά τίς ἀνάγκες τοῦ τόπου καί τῶν φτωχῶν «συντρόφων» του; Θά πῆτε: Προσέφερε **μουσικό πολιτισμό!** Σύμφωνοι. Μόνο πού ἡ ψυχὴ τοῦ πολιτισμοῦ εἶναι ὁ **πολιτισμός τῆς ψυχῆς**. Καί ψυχὴ σημαίνει **ἀγάπη**. Καί δέν ξέρω, ἂν ἓνα ἡγετικό στέλεχος τοῦ κομμουνισμοῦ ξέρει τί σημαίνει ἀγάπη.

• Οἱ ἡγέτες τοῦ κομμουνισμοῦ εἶναι ὡς ἐπὶ τό πλεῖστον καί αὐτοί... πλουτοκράτες! Ἀπ' αὐτό τόν κανόνα δέν μπόρεσε νά ξεφύγῃ καί ὁ πεθαμένος πλέον Μίκης. Ὅσο κι ἂν τά τραγοῦδια του ξεσήκωναν τά πλήθη, ὅσο κι ἂν τό ὄνομά του ἔγινε γνωστό σ' ὅλη τήν ὑφήλιο, ὅσο κι ἂν τόν ὑμνησαν ὡς «ἐθνικό κεφάλαιο», δέν μπόρεσε νά ξεφύγῃ ἀπό τό **«μεγάλο κεφάλαιο»**, γιά τό ὅποιο εὐκαίρως ἀκαίρως μιλάει ὁ «σύντροφος» Κουτσούμπας. Ἄρκει μία ματιά στήν παραλία τοῦ Κορινθιακοῦ. Μεγάλη ἔκτασίς της, στό Βραχάτι, ἦταν ἀπαγορευμένη γιά τόν λαό. Ἰδιωτική, φυλασσομένη παραλία, μέ κτίσματα ὄχι βέβαια σπιτάκια, ὅλα ἰδιοκτησία τοῦ «φίλου τοῦ λαοῦ» Μίκη. Ἐκεῖ τό σκάφος τοῦ κομμουνισμοῦ πλέει ἄνετα καί ἀνενόηλα!

• Τήν ἀξία του ὡς **μουσικοσυνθέτη** κανένας δέν ἀμφισβητεῖ. Ἀλλά «ἄξιόν ἐστιν» ὑμνεῖν καί ἐπαινεῖν ἓναν ἄνθρωπο, ὅταν αὐτός εἶναι **φιλόανθρωπος**. Ἀξίζει νά δοῦμε τίς προσφορές τοῦ πεθαμένου πλέον Μίκη ὑπέρ τῶν πυροπαθῶν, ὑπέρ τῶν σεισμοπαθῶν, ὑπέρ τῶν πλυμμηροπαθῶν, ὑπέρ τοῦ φτωχοῦ λαοῦ, ὑπέρ τοῦ Ἑθνους μας, γιά νά διαπιστώσουμε, ὅτι ὁ κομμουνισμός του δέν ἤξερε τί σημαίνει ἀλληλεγγύη, πολύ περισσότερο τί σημαίνει ἀγάπη!

• Οἱ ὀλυμπιονίκες μας στό Τόκυο εἶχαν τήν εὐαισθησία νά προσφέρουν ὑπέρ τῶν πυροπαθῶν τῶν μεγάλων πυρκαγιῶν τοῦ Αὐγούστου τό μισό ποσό, πού τοὺς δωρήθηκε. Ὁ διεθνῆς μπασκετμπολίστας Γιάννης Ἀντετοκοῦμπο εἶχε τήν εὐαισθησία νά προσφέρει ἓνα ἑκατομμύριο εὐρώ ὑπέρ τῶν πυροπαθῶν. Ὁ μέγας μας Μίκης δέν εἶχε τήν εὐαισθησία στήν καλλιτεχνική καί προσοδοφόρα διαδρομὴ του νά προσφέρει, ἔστω λίγα εὐρώ, γιά τίς ἀνάγκες, πού κατὰ καιροὺς προκαλοῦν οἱ φυσικὲς καταστροφές.

• Πάντως μέ τό θάνατο τοῦ Μίκη Θεοδωράκη δέν ἐξέλιπε **«ὁ τελευταῖος μέγας»**, ὅπως κατὰ κόρον ἀκούγοταν τίς μέρες τῆς κηδείας του.

Πρῶτον, γιατί μέγας εἶναι ὁ ἥρωας καί ὁ μάρτυρας. Καί εἶναι βέβαια ἀλήθεια, πῶς γιά τήν ἰδεολογία του φυλακίστηκε κάποτε καί ἐξωρίστηκε, ἀλλά ἀπείρως περισσότερο ἀπὸ αὐτόν βασανίστηκαν καί βασανίζονται πολλοὶ ἄλλοι.

Δεύτερον, γιατί ὑπάρχουν πολλοὶ πού εἶναι μεγάλοι, χωρίς τυμπανοκρουσίες καί εἰδωλοποιήσεις. Μεγάλοι σέ ταπείνωσι καί εὐγένεια, σέ ἠθική καί τιμιότητα, σέ ἀγάπη καί προσφορά. Μεγάλοι εἶναι οἱ «μικροί» τοῦ κόσμου, πού ὅμως θαυμάζουν καί ἀνυμνοῦν τόν Ἐναν, τόν **ὄντως ΜΕΓΑΛΟ**, τόν Ἰησοῦ Χριστό.